

КОЛИЙН МАККЪЛОУ

ВРЕМЕ ЗА МЕЧТИ

Bittersweet

Copyright © 2014 by Colleen McCullough

All rights reserved

© Надежда Розова, превод от английски

© Димитър Стоянов - Димó, худ. оформление на
корицата

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-301-0

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

КОЛИН
МАККЪЛОУ

ВРЕМЕ ЗА МЕЧТИ

ЕРА

*На Вал и Алекс Мартинес
с много любов и благодарности
за добрината им вече толкова години*

ПЪРВА ЧАСТ

Четири модерни медицински сестри

Ида и Грейс, Тъфтс и Кити. Две двойки близначки, дъщерите на преподобния Томас Латимър, пастор в англиканската църква „Сейнт Марк“ в графство и град Корунда, Нов Южен Уелс.

Седяха на четири стола с тънки крака пред грамадния търбух на камината, в която не гореше огън. Просторната гостна беше пълна с бърбещи жени, поканени от съпругата на пастора, Мод, да отпразнуват събитието, което се задаваше след по-малко от седмица: четирите дъщери на Латимър щяха да напуснат дома си и да започнат обучението си за медицински сестри в окръжната болница в Корунда.

Оставаше по-малко от седмица, по-малко от седмица! Това си повтаряше Ида, пламнала от смущение, защото е изложена така на показ, а очите ѝ постоянно шареха, защото предпочиташе да не спира поглед на мащехата си Мод, която както винаги беше узурпирала разговора и дърдореше ли, дърдореше.

Отстрани до стола на Ида, четвърти и последен в редицата, имаше дупка в дървения под – някакво раздвижване в нея привлече вниманието ѝ, тя застина и се усмихна мислено.

Грамаден плъх! Плъх, който щеше да нахлуе наред сбирката на Мод! „Още само няколко сантиметра – помисли си Ида, загледана в главата му, – после ще възкликна силно и с пълно гърло ще изпищя „Плъх!““. Голяма веселба!“

Само че преди да успее да изкрещи, тя видя главата на животното и се смрази. Раздвоен потрепващ език, огромна глава, последвана от лъскаво черно тяло, дебело колкото женска ръка. Да, черно тяло, обаче под него имаше червен корем. А гадината напредваше ли, напредваше, повече от двуметрова черна змия с червен корем, смъртоносно отровна. Как изобщо се беше промъкнала тук?

Змията се прокрадваше и се готвеше да се стрелне в непредсказуема посока веднага щом връхчето на опашката ѝ се освободи. Ръжените за камината бяха от другата страна, а пътя дотам препречваха нищо неподозиращите Тъфтс, Грейс и Кити – Ида никога нямаше да успее да докопа железата.

Столт ѝ беше с тапицирана седалка, но без ръкохватки, а тънките му крачета се изостряха и в края бяха не по-дебели от червило. Ида си пое голяма глътка въздух, надигна тялото си и стола с няколко сантиметра и стовари левия преден крак в средата на змийската глава. После седна тежко и шумно, мрачно вкопчена в седалката на стола и твърдо решена да устои на бурята, все едно е Джек Търлоу, който обяздва кон.

Кракът проби черепа между очите и цялото двуметрово тяло на змията отскочи високо във въздуха. Някой нададе пронизителен писък, последваха още викове, а Ида Латимър седеше и се мъчеше да задържи крака на стола, забит в главата на змията. Змийското тяло се мяташе като бясно, блъскаше се в пода и се усукваше, по-зверски от наказателен човешки юмрук удари валяха върху Ида толкова светкавично и начесто, че тя сякаш се оказа в окото на размазан вихър, на беснееща сянка.

Жените се разбягаха във всички посоки с писъци, очите им виждаха само Ида и старата змия и не бяха в състояние да се преборят с паниката си, за да ѝ помогнат.

Освен Кити – красивата Кити, смелата Кити. Тя се втурна откъм другия край на огнището, размахала томахаваката, с която нацепваха твърде големите дърва за огъня. Пристъпи сред камшиците на мятащото се змийско тяло и с два удара отсече главата от гръбнака.

– Няма нужда да натискаш повече стола, Ида – каза Кити на сестра си и пусна брадвичката. – Ама че чудовище! Сигурно цялата си насинена от ударите!

– Ти си луда! – хлипаше Грейс, разплакана и шокирана.

– Глупачки! – разбесня се Тъфтс срещу Ида и Кити. Пребледнял, преподобният Томас Латимър беше твърде зает с втората си съпруга, изпаднала в истеричен ступор, за да направи оно-

ва, за което всъщност копнееше – да утеши своите прекрасни и храбри дъщери.

Писъците и виковете позагълхнаха и ужасът намалea доста-тъчно, та някои от по-неустрашимите жени да се скупчат край змията и лично да се уверят каква смъртна опасност е представлявала – огромен звяр! И докато госпожа Инид Тредби и госпожа Хенриета Бърдъм помагаша на пастора да успокоява Мод, всички освен четирите близначки бяха забравили първоначалната цел на проваленото събиране. Важното беше, че това странно същество Ида Латимър бе убило смъртоносно отровна стара мъжка змия, затова вече беше време да отърчат у дома и да се заловят с основното женско занимание в Корунда: клюка-та и нейните помощници – слуховете и предположенията.

Четирите момичета се приближиха до една изоставена ко-личка с лакомства, наляха си чай в чаши от крехък порцелан и се нахвърлиха на сандвичите с краставица.

– Ама големи глупачки са жените, нали? – попита Тъфтс и размаха чайника. – Все едно небето се е продънило! Съвсем в твой стил, Ида. И какво смяташе да правиш, ако не успееш със стола?

– Ами щях да те помоля да ми дадеш някаква идея, Тъфтс.

– Ха! Не се наложи да питаш мен, защото другата ни блестяща мислителка и заговорница Кити ти се притече на помощ! – Тъфтс се озърна: – Проклети крави, разотидоха се! Хайде момичета, да се налагаме, да ометем всичко!

– На мама сигурно ще ѝ трябват два дни, за да се възстанови – весело каза Грейс и поднесе чашата си за още чай. – По-шокирана е, отколкото когато изгуби четирите си безплатни прислужници.

Кити изсумтя грубо.

– Глупости, Грейс! Шокът от загубата на безплатните прислужници е много по-огромен в съзнанието на мама от смъртта на една змия, колкото и грамадна и отровна да е.

– Освен това – додаде Тъфтс – първата работа на мама, след като се съвземе, ще бъде да дръпне на Ида лекция как да убива змии дискретно и благоприлично. Не да създава суматоха.

– Боже, наистина, така е – спокойно отвърна Ида, докато размазваше гъст червен конфитюр и купчинка бита сметана върху кифличката си. – Вкусотия! Ако не бях предизвикала суматоха, ние четирите нямаше да се докопаме до кифличките. Коконите на мама щяха да излапат всичко – засмя се тя. – Следващият понеделник, момичета! Следващият понеделник започваме самостоятелния си живот. Край с мама. Знаете, че не го казвам, защото имам нещо против теб и Тъфтс, Кити.

– Прекрасно знам – рязко отвърна Кити.

Не че Мод Латимър съзнателно беше лоша, според собствените си разбирания беше същинска светица сред мащехите. Грейс и Ида имаха същия баща като собствените ѝ деца Тъфтс и Кити, така че нямаше и помен от дискриминация, бързаше да изтъкне Мод дори пред най-незаинтересуваните от живота в дома на свещеника. Нима е възможно четири такива прелестни деца да са бремене за жена като нея, която обожава да бъде майка? В действителност можеше и да се получи, както се получаваше в представите на Мод, ако не беше един дребен физически каприз на съдбата. А именно, по-малката от близначките на Мод, Кити, бе надарена с повечко красота от прелестните си сестри, които тя превъзхождаше, както слънцето затъмнява луната.

От ранното детство на Кити чак до днешния ден на прощалното тържество Мод проглушаваше ушите на всички с приказки за нейното съвършенство. Личната преценка на хората съвпаднаше с публично награваното мнение на Мод, но боже, какво отегчение обземаше всички, когато я видеха да се задава, стиснала здраво ръчичката на Кити, следвана на крачка по-назад от другите три момичета. Всеобщото мнение в Корунда беше, че с това си поведение Мод ще превърне сестрите на Кити в нейни заклетни врагове – сигурно Ида, Грейс и Тъфтс ненавиждаха момиченцето! Хората също така правеха извода, че Кити най-вероятно е неприятна, разглезена и непоносимо надменна.

Обаче не беше така, макар че причината остана загадка за всички освен за свещеника. Той възприемаше обичта между

сестрите като непоклатимо и ясно доказателство за силната обич на Господ към тях. Разбира се, Мод си присвояваше възхвалите, които съпругът ѝ отправяше към Бог, защото смяташе, че е по-справедливо те да се полагат на нея и на никого друго.

Съжалението на момичетата Латимър към Мод беше почти толкова силно, колкото неприязънта им към нея, и я обичаха само колкото се обичат жените в едно семейство, независимо дали имат кръвна връзка помежду си. А онова, което обединяваше четирите сестри срещу Мод, не беше болката на трите изтласкани в периферията на майчината обич, а състраданието им към Кити, върху която изцяло бе съсредоточена въпросната обич.

Кити би трябвало да е нахално и капризно дете, а вместо това тя беше стеснителна, мълчалива и затворена. Ида и Грейс, които бяха с дванайсет месеца по-големи, го забелязаха доста преди Тъфтс, но след като и трите го установиха, сериозно се обезпокоиха от предполагаемото влияние на майка си над Кити. Зараждането на заговора помежду им, целящ предпазването на Кити от Мод, постепенно се изгуби в мъглата на детството, но с течение на времето заверата укрепна.

Командаджийката Ида опираше пешкира при сериозните сблъсъци – моделът се наложи, когато дванайсетгодишна спипа Кити да напада лицето си с ренде за сирене, измъкна ѝ го от ръцете ѝ и я замъкна при баща им, който беше най-милият и благ човек на земята. Той се справи великолепно с кризата – подходи към проблема по единствения начин, който му беше известен – като убеди момиченцето, че като опитва да се обезобрази, оскърява Бог, който го е направил красиво по някаква неведома негова си причина, която то някой ден ще проумее.

Това обяснение задоволяваше Кити до началото на последната ѝ година като ученичка в девическия колеж на Корунда под егидата на Англиканската църква. След отлагане на образованието на по-големите близначки и избързането с по-малките четирите момичета учиха в един клас в началното училище и в прогимназията и завършиха заедно. Директорката на колежа, кисела шотландка, приветства единайсетте момичета, които останяха в училището до последната година, със специална реч,

целяща по-скоро да попари житейските им очаквания, отколкото да ги насърчи.

– Родителите ви дадоха възможност да се наслаждавате на плодовете на две до четири години допълнително обучение, като ви оставиха в девическия колеж, докато положите матурата си – каза тя със заоблечения изговор на човек, образован в Оксфорд, – което ще стане в края на тази година от раждането на нашия Бог, 1924. Когато вземете зрелостното си свидетелство, ще бъдете превъзходно образовани – доколкото е възможно да бъдат образовани жени. Ще имате положени зрелостни изпити по английски език, математика, древна и съвременна история, география, основните точни науки, латински и гръцки. – Тя направи многозначителна пауза и стигна до заключението си. – Обаче най-благоприятното за вас поприще би бил подходящият брак. Ако изберете да останете неомъжени и бъдете принудени да се издържате, пред вас са отворени две възможности: да преподавате в началното училище и в някои прогимназии или да работите като секретарки.

Към тази реч следващата неделя Мод Латимър добави послепис на обяд в дома на пастора:

– Ама че глупости! – изсумтя Мод. – О, не и подходящият брак! Естествено, момичета, вие ще постигнете това. Обаче нито една от дъщерите на свещеника на „Сейнт Марк“ няма да бъде принудена да работи, за да си изкарва прехраната. Ще живеете у дома и ще ми помагате да поддържаме къщата, докато се ожените.

През септември 1925 година, когато Ида и Грейс бяха на деветнайсет, а Тъфтс и Кити – на осемнайсет, Кити отиде в обора и намери парче въже. Направи примка от единия край, праметна другия през една греда, пъхна глава в примката и се покатери на празен варел от бензин. Когато Ида я намери, тя вече беше ритнала варела и увиснала покъртително неподвижно, за да се избави от живота си. Ида така и не можеше да си обясни впоследствие откъде беше намерила сили, но успя да освободи Кити от задушавачото я въже, преди да се случи непоправимото.

Този път не заведе Кити при свещеника веднага.

– О, скъпа сестричке, не може да го направиш, не може! – провикна се тя, притиснала буза към копринената гъста коса.
– Не е чак толкова зле!

Но когато Кити най-сетне успя да отговори дрезгаво, Ида разбра, че положението е още по-тежко.

– Мразя да съм красива, Ида, противно ми е! Само ако можеше мама да замълчи и да ме остави на спокойствие...! Ама не! Разправя на всеки, готов да я изслуша, че съм Елена от Троя. И освен това... не ми позволява да се обличам нормално и да ходя без грим... Ида, кълна ти се, ако можеше, тя щеше да ме ожени за Уелския принц!

Ида се помъчи да подходи лековато:

– Дори мама би трябвало да е разбрала, че не си типът на Негово кралско височество, Кити. Той харесва омъжени жени, доста по-възрастни от теб.

Думите ѝ предизвикаха кискане през сълзи, обаче трябваше Ида да говори много по-дълго и да вложи целия си талант да убеждава, преди Кити да се съгласи да се обърне към баща си със своите проблеми.

– Кити, не си сама – убеждаваше я Ида. – Погледни ме! Готова съм да продам душата си на дявола – съвсем сериозно! – за шанса да стана лекарка. Винаги съм го искала, да завърша медицина. Обаче не мога. Първо, нямаме парите и никога няма да ги имаме. Второ, татко всъщност дълбоко в себе си не одобрява – не защото е против жените с професия, а заради трудностите, които всички създават за жените в медицината. Според него това няма да ме направи щастлива. Сигурна съм, че греши, но той не позволява да бъде убеден. – Стисна ръката на Кити със силните си тънки пръсти. – Защо си мислиш, че само ти си нещастна, а? Да не смяташ, че на мен не ми се е искало да се обеса? Е, искало ми се е! И не само веднъж, а много пъти!

И така, когато Кити осведоми Томас Латимър, че сестра ѝ се е опитала да се обеси, Кити вече беше мека глина.

– О, скъпа моя, скъпа моя! – прошепна той, а по издълженото му красиво лице рукнаха сълзи. – За престъплението самоубийство Бог е отредил отделен пъкъл – никаква огнена

бездна, никакви другари в страданието. Самоубийците бродят неизменно сами сред пустошта на вечността. Не виждат друго човешко лице, не чуват друг глас, не вкусват страдание или екстаз! Катрин, закълни ми се, че повече никога няма да опитваш да се нараниш!

Тя се закле и спазваше клетвата си, но трите ѝ сестри я държаха под око.

Оказа се, че опитът за самоубийство е улучил точния момент, благодарение на факта, че свещеникът на „Сейнт Марк“ беше член на настоятелството на болницата на Корунда. Седмица след кризата на Кити имаше заседание на съвета на настоятелите на болницата и една от обсъжданите точки беше, че през 1926 година Здравната служба на Нов Южен Уелс въвежда модерна медицинска сестра: подходящо обучена, образована, правоспособна. Свещеникът тутакси прозря, че това е професия, подходяща за момиче, възпитано като дама. Онова, което го преизпълни с огромно въодушевление, беше фактът, че новите и подходящо обучени медицински сестри са длъжни да живеят на територията на болницата, за да са на разположение при нужда. Заплатата, след като се извадят разходите за храна, униформи и книги, беше нищожна, обаче всяко от момичетата му имаше скромна зестра в размер на петстотин лири, а скромната заплата означаваше, че няма да се налага да харчат зестрата си. Мод вече се оплакваше, че четири допълнителни гърла у дома отварят прекалено много къщна работа. „Затова – мислеше си пасторът, докато летеше към къщи със своя форд, модел Т, – защо да не подмамя момичетата към кариера като медицински сестри? Подходяща за дами, ще живеят в болницата, ще им се плаща нещичко... и – макар да бе твърде лоялен дори да си го помисли – ще се откопчат от Мод Унищожителката.“

Най-напред подхвана Ида и тя, разбира се, беше безумно, лудо въодушевена. Той успя да спечели относително лесно дори Грейс, която винаги реагираше най-неохотно. Всъщност имаше ли значение, че при Грейс и Кити мисълта, че ще се освободят от Мод, натежаваше повече от перспективите, свързани със самата работа?

Пасторът проведе много по-трудна битка, за да убеди другите дванайсет членове на съвета на настоятелите, че окръжната болница Корунда трябва да бъде сред пионерите, които обучават новите медицински сестри. Някъде в грациозното като на газела дългуресто тяло на преподобния Томас Латимър дремеше лъв – толкова отдавна забравен, че сигурно молците го бяха изгризали. А сега за първи път, откакто се помнеше градчето Корунда, лъвът изрева. С оголени зъби, с извадени нокти, лъвът беше превъплъщение на преподобния Латимър, с което хора като Франк Камбъл, директор на окръжната болница в Корунда, не знаеха как да се справят. И така, крайно доволен от онова, на което е способна лъвската агресия, преподобният Латимър се оказа победител на бойното поле.

Заситени и дори преситени, четирите близначки Латимър се спогледаха безмълвно и победоносно. Гостната беше празна, останалият в каната чай вече беше много престоял, но младите сърца туптяха щастливо.

– От понеделник край с Мод – каза Кити.

– Кити! Не говори така, тя е родната ти майка – възмути се Грейс. – Аз обаче мога, ако поискам.

– Млъквай, Грейс – Кити просто се радва на самостоятелността си – ухили се широко Ида.

Тъфтс, която беше най-практична от трите, впери поглед в трупата на змията.

– Забавлението свърши – каза тя и се надигна. – Време е да почистим, момичета.

Грейс потръпна, когато погледът ѝ попадна върху окървавеното тяло на влечугото:

– Нямам нищо против да махна чаените листенца от каните, обаче това тук няма да го чистят!

– Понеже ти само пицци и вресци, когато змията се появи, Грейс, чистенето няма да ти се размине – заяви Ида.

Тъфтс се изкиска.

– Ако това ти се струва противно, Грейс, почакай да видиш какво ще е в болницата!

Стиснала начумерено плътните си устни, Грейс скръсти ръце и изгледа ядосано сестрите си:

– Ще започна, когато трябва, и нито минута по-рано – заяви тя. – Кити, ти отсече главата, ти проля кръвта, така че ти почисти. – Настроението ѝ се промени и тя се изкиска. – О, представете си, момичета! Вече няма да сме безплатни домашни помощнички! Ей вие, в окръжната болница, пазете се, ние идваме!

– Въпреки всички кървища – добави Ида.

Преподобният Томас Латимър, в чиито жили течеше малко кръв от рода Тредби, не беше родом от Корунда, но бе назначен за свещеник на англиканската църка „Сейнт Марк“ преди двайсет и две години. Тъкмо далечното му родство с Тредби го правеше приемлив за повечето членове на паството въпреки младостта и относителната му липса на опит. Нито едно от тези обстоятелства не се възприемаше за сериозен недостатък, защото Корунда обичаше да моделира суровата глина както си поиска. Съпругата му Адълейд беше от добро семейство и хората я харесваха, което не можеше да се каже за икономката на свещеническия дом, Мод Тредби Скоуби, бездетна вдовица с добър произход и непоносима представа за собствената си значимост.

Томас и Адълейд постепенно си спечелиха обичта на всички, защото пасторът, който се отличаваше с много интелигентна хубост, беше блага и доверчива душа, а Адълейд – още повече. Последва благоприятно навременна бременност и на 13 ноември 1905 година Адълейд роди близначките Ида и Грейс. Ужасен кръвоизлив изцеди силите ѝ и тя почина.

Дейната Мод Скоуби вече добре познаваше делата на пастора, затова настоятелите на „Сейнт Марк“ решиха, че съсипаният Томас Латимър трябва да продължи да се ползва от услугите ѝ, особено предвид новородените близначки. Мод беше по-възрастна от пастора с шест години и вече бе надхвърлила трийсет и шест, когато се включи в играта. Непоносимо изтънчена

и забележително красива, тя с радост продължи да изпълнява задълженията си на икономка. Длъжността ѝ не бе синекурна, а удобна, и настоятелите нямаха нищо против да ѝ намерят дойки и чистачки.

Цялото паство разбра защо година след смъртта на първата си жена пасторът се ожени за втори път, за Мод Скоуби. Тя забременя много бързо и на първи август 1907 година малко преждевременно роди близначки. Кръстиха ги Хедър и Катрин, но им казваха Тъфтс и Кити.

Мод обаче нямаше никакво намерение да умира, всъщност възнамеряваше да надвижее пастора и по възможност дори собствените си деца. Като свещеническа съпруга тя стана много по-известна в общността, обаче хората – с някои изключения – я мразеха, защото бе напориста, плиткоумна и твърде амбициозна. Корунда реши, че Томас Латимър е бил измамен от лукавата харпия да се ожени за нея. Присъда, която би трябвало да я съкруши, но която ни най-малко не повлия на самолюбието ѝ. Защото самодоволството на Мод бе толкова огромно и толкова дълбоко вкоренено, че тя не подозираше колко я мразят хората. Сарказмът и иронията се плъзгаха по нея като капки вода по перушина и самата тя обстрелваше другите с подигравки. Всичко това бе съпроводено с несравним късмет: съпругът ѝ много рано се разочарова от брака, но го смяташе за свещен доживотен съюз, който не подлежи на разтрогване или опозоряване. Колкото и неподходяща съпруга да бе Мод, Томас Латимър се съобразяваше с нея. Затова беше търпелив, иронизираше я за някои неща, ловко я принуждаваше да се окаже от други, търпеше гневните ѝ изблици и прищевките ѝ и нито веднъж не си позволи дори да си помисли за раздяла с нея. И ако понякога в главата му се прокрадваше плахата мисъл колко добре би било Мод да се влюби в някой друг, той ужасено я прогонваше още преди да се е оформила докрай.

Двойките близначки не си приличаха много, което предизвикваше разпалени спорове какво точно означава да си

близначка. Ида и Грейс бяха стройни и високи като майка си и притежаваха красивата походка на баща си. И двете бяха прелестни, чертите на лицата им, ръцете и краката им бяха еднакви, и двете имаха много тъмна, почти черна коса, извити вежди, дълги тъмни мигли и светлозелени очи. Но имаше и разлики. Очите на Грейс бяха широко отворени и излъчваха естествена печал, от която тя умело се възползваше, а тези на Ида бяха по-хлътнали, със сънливо увиснали клепачи и някак отнесени. С времето стана ясно, че Ида е изключително интелигентна, своеволна и доста неотстъпчива, докато Грейс нито обичаше да чете, нито се стремеше към познание и дразнеше всички със склонността си постоянно да се оплаква – дори по-зле, да мрънка. В резултат, когато момичетата започнаха обучението си за медицински сестри, повечето хора не забелязваха приликата между двете – нравът им бе белязал лицата със съвсем различно изражение и очите им възприемаха нещата различно.

Мод никога не ги бе харесвала, но прикриваше антипатията си с умело лукавство. Привидно и четирите момичета бяха еднакво спретнати и чисти, облечени с еднакво скъпи дрехи и доста дисциплинирани. Ако цветовете, които Мод избираше за своите близначки, им отиваха повече, отколкото цветовете за момичетата на Адълейд, е... Това не можеше да продължава – и не продължи – много дълго, защото, щом момичетата поотраснаха, се примолеха на баща си сами да избират модела и цвета на дрехите си. Ида и Грейс извадиха късмет, че след тази младежка революция в облеклото избирателната глухота на Мод ѝ попречи да чуе всеобщото мнение, че те двете имат много по-добър вкус от нейния.

Тъфтс и Кити (Тъфтс бе родена първа) бяха едновременно и по-еднакви, и по-различни от по-големите момичета. Приличаха на майка си, дребничка жена с пропорциите на Венера Милоска: ниска, с пищна и добре оформена гърд, тънка талия, сочни бедра и безупречни крака. Надарени с идеалната момичешка хубост, те бяха пленителни почти от мига на раждането си и хората с радостно вълнение отбе-

лязваха, че при Тъфтс и Кити Бог е използвал матрицата два пъти. Трапчинките, къдриците, очарователните усмивки и огромните кръгли очи им придаваха пленително и омайно котешко очарование, а освен това имаха красиви заоблени чела, шръкнали брадички и извивка на устните, напомняща донякъде на Мона Лиза. Имаха еднакви къси, тънки и прави носове, еднакви плътни устни, еднакви високи скули и изящно извити вежди.

Тъфтс и Кити се различаваха по цвета: Кити бе ярко слънце, а Тъфтс бледа луна. Тъфтс бе медена – от кехлибарензолатистата си коса до прасковената кожа и спокойните, безстрастни жълтеникави очи – все нюанси на един и същ основен цвят, сякаш бе работил художник с много бедна палитра. Но Кити! Тъфтс бе по съчетаването, Кити – по контраста. Най-забележителна бе кожата ѝ – наситено светлокафеникава, определяна от някои като „мляко с кафе“, но други, не толкова благоразположени, шушукаха, че това доказва черния примес в кръвта на семейството на Мод.

Косата, веждите и миглите ѝ бяха светлоруси, напълно лишени от топлота, и на фона на тъмната ѝ кожа изглеждаха превъзходно; времето заглуши слуховете, че Мод изсветлява косата на Кити с перхидрол. Кулминацията на неповторимата хубост на Кити бяха ослепително сините ѝ очи с лилави нишки, които се появяваха и изчезваха според настроението ѝ. Когато мислеше, че никой не я наблюдава, Кити гледаше на света без следа от спокойствието на сестрите си – очите ѝ блестяха озадачено, дори малко уплашено, а когато нещата отиваха отвъд способността ѝ да ги разбира или контролира, тя напълно потушаваше този блясък и се оттегляше в свой свят, където не разговаряше с никого и за чието съществуване знаеха само сестрите ѝ.

Хората буквално спираха и зяпваха Кити, щом я видеха за пръв път. И като че ли това не бе достатъчно неприятно, та майка ѝ непрекъснато славословеше красотата ѝ пред всеки срещнат, включително пред хората, които срещаше ежедневно: превзета и пронизителна канонада от възклицания, която

изобщо не отчиташе факта, че обектът, Кити, обикновено чува всичко, както и другите три момичета:

– Виждали ли сте толкова красиво дете? Когато порасне, ще се ожени за някой богаташ!

Точно такива забележки доведоха да рендето за сирене, до възрето и до решението на Ида четирите да се запишат в програмата за обучение на новите медицински сестри в окръжната болница на Корунда в началото на април 1926 година. Защото сестрите бяха единодушни, че ако не откъснат Кити от Мод, не е далеч денят, когато Ида няма да е наблизо, за да осуети поредния ѝ опит за самоубийство.

Единственият свят, който децата познават, е светът, в който живеят, затова на нито едно от четирите момичета Латимър не хрумна да постави под съмнение поведението на Мод Латимър или да се запита дали всички майки са такива. Те просто допуснаха, че ако някой е толкова пленителен (по думите на Мод) като Кити, той следва да бъде подложен на този безпощаден порой от внимание. При това положение сестрите Латимър съзнаваха, че основната задача на трите е да закрилят уязвимата четвърта от така наречените от Ида „родителски идиотщини“. Растяха и съзряваха, но инстинктивната им закрила над Кити си оставаше, не отслабна, не изгуби от силата си.

И четирите момичета бяха умни, обаче Ида отнасяше лаврите в училище, защото умът ѝ с еднаква лекота се справяше с математиката, историческите събития и съчиненията по английски. Умът на Тъфтс бе много сходен, но му липсваше буйният пламък на Ида. Тъфтс притежаваше приземена практичност, която някак затъмняваше безспорно красивата ѝ външност, пък и тя проявяваше съвсем оскъден интерес към момчетата, защото ги смяташе за глупави простаци. Каквото и да излъчваха момчетата, че да подмамват момчетата и да привличат вниманието им, изобщо не трогваше Тъфтс.

Имаше мъжко съответствие на девическия колеж на Корунда – гимназията на Корунда, и четирите момичета Латимър

мър общуваха с момчета по балове, забави, спортни и други мероприятия. Предизвикваха възхищение – и дори страстно ученическо желание – получаваха точно толкова целувки, колкото всяка от тях желаше, но бедрата и гърдите им си оставаха недокоснати.

Правилата не представляваха никаква трудност за Тъфтс, Кити и Ида, но дразнеха по-авантюристично настроената и не толкова ученолюбива Грейс. Неизменно потопена в света на клюките и женските списания за филмови звезди, театрални актьори, модата и кралските особи от рода Уиндзор, който управляваше Британската империя, Грейс надаваше ухо и към местните клюки. Имаше себичен, но остър ум, умееше да се измъква от неприятности или от работа, която не ѝ допадаше, обаче я вълнуваше и една неуместна страст: обожаваше парните локомотиви. Ако се запилееше някъде, всички в дома на пастора знаеха къде могат да я намерят: на глухите линии да гледа как маневрират локомотивите. Въпреки немалкото си лоши качества обаче тя бе мила по природа, изключително обичлива и всеотдайна към сестрите си, които търпяха склонността ѝ да мрънка като особеност на характера ѝ.

Кити притежаваше романтично въображение, но от пълната духовна красота я спасяваше езикът ѝ, който понякога бе пиперлив, язвителен или и двете. Това беше защитата ѝ от всички рапсодии в нейна възхвала, защото стъписваше хората и им напомняше, че тя не е само красиво лице. Пристъпите ѝ на депресия (наречани от другите три „дупките на Кити“), които я налягаха, когато Мод пробиеше защитата ѝ, бяха истинско мъчение и тя го понасяше само с помощта на сестрите си, които знаеха причините и обединяваха сили в нейна подкрепа, докато премине кризата. Тя се представяше добре на изпитите в училище, докато математиката не надигнеше грозната си чудовищна глава, обаче Кити печелеше наградите за съчинение и се изразяваше изключително добре на хартия.

Мод не обичаше Ида, която неизменно предвождаше съпротивата срещу нейните планове за момичетата, най-вече за Кити. Когато стана на десет, Ида вече бе по-висока от маще-

хата си, а щом съзря напълно, се извисяваше над нея по начин, който самодоволната жена намираще едновременно за неприятен и заплашителен. Светлите очи я пронизваха като очите на бял вълк, а в редките случаи, когато Мод сънуваше кошмари, мъчителката ѝ насън неизменно бе Ида. Мод с огромно удоволствие разубеди пастора да направи финансовите жертви, които можеха да отведат Ида до медицината, и тя смяташе това за най-удовлетворителната си победа – замислеше ли се как е лишила момичето от шанса да осъществи амбицията на живота си, вътрешно мъркаше от удоволствие. Само ако Ида знаеше чий е бил решаващият глас в спора на родителите ѝ относно нейната кариера в медицината, животът на Мод щеше доста да се вгорчи, обаче девойката не знаеше. В капана на железния натиск от страна на жена си и собственото си убеждение, че отказвайки ѝ да следва медицина, я избавя от изпълен с болка живот, Томас Латимър не каза никому нито дума. Дъщеря му остана с впечатлението, че просто нямат пари.

Ида и Грейс, Тъфтс и Кити си приготвиха по един куфар, защото само толкова можеха да занесат на новото място, и в началото на април 1926 година се явиха за дежурство в окръжна болница Корунда.

– Естествено! – мрачно отбеляза Грейс. – Първи април, денят на шегата.